

nens Regnskab og Budget skal forelægges Rigsdagen, og endelig et Forslag, som gaar ud paa, at Havneraadet skal forstærkes ved Valg af Medlemmer fra Rigsdagen. Efter den hele Maade, Havneraadet fungerer paa, kan jeg heller ikke tænke mig nogen Grund til at modsætte mig dette Endringsforslag. Endelig skal den gamle Havn, altsaa den nuværende Havn, finde sin i, at man ikke gaar til nye store Udvidelser uden Lovgivningsmagtens Samtykke; noget saadant var i øvrigt allerede forudsat i Lovforslaget. Endelig er der et Forslag, som gaar ud paa, at „Lagerbeviser“ skal ombyttes med „Op- laagsbeviser“, og at „Kongelig Anordning“ skal ændres til „Lov“. Heller ikke derimod har jeg noget at erindre.

Det sidste Forslag, som er mere en Omredaktion af Regeringens Forslag, gaar ud paa at hævde Lovgivningsmagtens Samtykke overfor Bestemmelsen af de Produkter, der ved Indførelsen til Toldomraadet skulle undtages, og i øvrigt at fastslaa, at paa Frihavnsens fremtidige Territorium skal der ved Indførelsen til dansk Toldomraade svares Afgift i Følge den almindelige Toldtarif. Jeg har intet imod disse Bestemmelser at erindre, men ønsker dog at sige et Par Ord i den Anledning, da den ærede Ordfører kom noget nærmere ind paa det. Den ærede Ordfører benægtede, at Frihavnen kunde kaldes et Stykke Udland. Deri er jeg ganske enig med den ærede Ordfører, men jeg har egentlig ikke hørt nogen helt hævde denne Betegnelse for Frihavnsarealet. Jeg har hørt den Betegnelse — og jeg tror, den med Føje kan hævdes — at det er et Stykke Told-Udland; det er der ganske god Forstand i at sige, naar man vil udtrykke det kort. Om denne Betegnelse fuldkommen strækker til, det er noget andet; men det betegnende derved er, at Frihavnen overfor det danske Toldomraade staar ganske paa samme Maade, som Udlandet, altsaa, der skal svares fuldkommen Told imellem Frihavnsarealet og Indlandet. Den ærede Ordfører mente, at Finansministeren havde ikke saa ganske Uret, naar han i Fjor sagde, at vi behøvede specielle Bestemmelser for hver enkelt Varefort. Den Gang var der mange, der ikke kunde forstaa det Standpunkt. Smid- lertid vil den ærede Ordfører forstaa, at Finansministeren er kommen bort fra det Standpunkt og har erkendt, at naar man skal komme igennem med Frihavnen, saa maa de almindelige Toldbestemmelser blive gældende mellem Frihavnen og Indlandet. Jeg tror ogsaa nok, at dette vil findes ved nærmere Undersøgelse at være rigtigt. Naar

der gjordes nogle Undtagelser i Lovforslagets Paragraf, saa er det ganske sikkert ikke Indenrigsministeren, men Finansministeren, det vil sige Toldbæset, der angiver, hvilke Undtagelser der maa ske. Det er jo ganske rigtigt, at i Lovforslaget er der kun den almindelige Bemyndigelse til at gøre Undtagelser, men i Udkastet til Kontrakten ere de specificerede. — Den ærede Ordfører henlede Opmærksomheden paa endnu en Fabrikation, som burde undtages. Det er jeg ikke i Stand til at erklære mig om i Djebliffet, men det er muligt, at den ærede Ordfører har Ret, og vi kunne vel nok blive enige om den lille Endring. Jeg er ogsaa villig til at tage under Overvejelse det Spørgsmaal, som den ærede Ordfører fremsatte, og som jeg ogsaa har været noget nærmere inde paa, nemlig om Afgiftshydelse for Omladningsgods; jeg er i øvrigt villig til at konferere med det ærede Udvalg herom mellem 2den og 3dje Behandling.

Det øvrige i Lovforslaget ere vi jo i det væsentlige enige om, og jeg kan kun til Slutning endnu en Gang udtale, at jeg meget paafønliger, at man er kommen til en saadan Enighed angaaende denne Sag.

Berg: Da dette Lovforslag første Gang kom til os i Fjor, umiddelbart før Rigsdagssamlingens Slutning, foreslog Fler- tallet, at man straks paa første Haand skulde beslutte at lade denne Sag gaa til Behandling udenfor, ved en nedsat Kommission af Medlemmer fra begge Ting. Jeg tillod mig at udtale mig stærkt derimod, idet jeg mente, at en saadan Behandling ikke var fuldstændig værdig for Lovgivningsmagten, og at det heller ikke var i Sagens fremtidige Interesse, at man skulde give den en Behandling, der bandt Medlemmerne og ikke tillod dem at staa frit, naar vi kom til Sagens almindelige Behandling efter Grundlovens Forrifter. Jeg har glædet mig over, at dette Spørgsmaal ikke er blevet rejst igen, og det saa meget mere, som det har vist sig, at Sagen paa det Standpunkt, hvorpaa den nu staar, har været bedre tjent med at faa den konstitutionelle og altsidige Behandling, som Grundloven foreskriver. Det har været mig meget lært at arbejde i dette Udvalg. For det første have vi forholdt os til denne Sag saaledes, som alle Partier burde se at forholde sig til udenlandske Spørgsmaal, at hvad der end var imellem os i det indenlandske, maatte vi, naar vi stod overfor Udlandet, se at holde sammen som en fælles Nation. Det er, ligesom vi her staa overfor et udenlandsk